

РЕШЕНИЕ

№ 19271

гр. София, 19.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 21.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **927** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по депозирана жалба на „АТС-ИНТЕРНESHЪНАЛ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя А. Г., чрез адв. Р. В. срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22002224006000-091-001 от 30.06.2025 г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – [населено място] (ТД на НАП), поправен с РА № П-22221525123420-003-001 от 25.08.2025 г., потвърден с Решение № 1540 от 08.12.2025 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - [населено място] (ОДОП) при ЦУ на НАП, с който са направени корекции на декларираните резултати по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) и за корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) като на „АТС-ИНТЕРНESHЪНАЛ“ ЕООД са установени задължения за довносяне за ДДС в размер на 81 531.96 лв. и лихви за забава в размер на 39 383.34 лв. и за корпоративен данък в размер на 24 212.91 лв. и лихви за забава в размер на 8 981.24 лв., или общо в размер на 154 109.45 лв.

В жалбата са изложени подробни аргументи за незаконосъобразност на ревизионния акт издаден в противоречие на материалноправните и процесуални норми, както и за необоснованост, поради непълнота и неправилност, без да е направен обективен и цялостен анализ на всички

доказателства. Твърди се, че по отношение на извършените проверки по делегация е отказано право на приспадане на ДК по реално извършени доставки, обвързани с последващи облагаеми доставки от жалбоподателя. Стоките са били вложени, а услугите извършени. Представени са договори, приемо-предавателни протоколи, фактури по определени проекти, осчетоводявания и плащания по тях, чрез които се доказва реалността на доставките. На следващо място е посочено, че всички доставчици надлежно са отразили всяка една фактура в дневниците за продажби и в СД по ЗДДС за конкретния данъчен период и са внесли дължимия ДДС, както са и налице документи, доказващи договаряне и предаване и плащане на фактурите, а предметът на спорните доставки е във връзка с основната дейност на дружеството и правото на данъчен кредит на получателя не може да бъде обвързан единствено с поведението на доставчиците му. Изразено е несъгласие с изводите на ревизиращите органи, че спорните фактури са издадени без основание и са оформени формално с цел невнасяне на данък и ощетяване на бюджета. В обобщение е посочено, че в хода на ревизията и в настоящото производство фактите и обстоятелства, не дават основание да се приеме за обосновано заключението на ревизиращите органи за липса на реално осъществени доставки. В допълнение е посочено, че от ОП не са констатирани нарушения на организираната и водена счетоводна отчетност от ревизираното дружество, както и че органите по приходите са посочили липса на документите, които не са относими към доказване реалността на доставките. Посочена е съдебна практика на ВАС и СЕС. Моли съда да отмени процесния ревизионен акт.

В съдебно заседание – жалбоподателя „АТС-ИНТЕРНЕТЪНАЛ“ ЕООД редовно призова, представлява се от адв. В. с приложено по делото пълномощно, поддържа жалбата по изложени аргументи в нея. Моли съда да отмени ревизионния акт като незаконосъобразен. Претендира присъждане на разноски по предоставен списък по чл. 143 от АПК, във чл. 80 от ГПК.

Ответникът - директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при ЦУ на НАП се представлява по делото от юрк. С., с приложено по делото пълномощно. Оспорва жалбата с позоваване на доводите, изложени в решението на административния орган за потвърждаване на РА. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

По делото са приложени писмени бележки от процесуалния представител на ответника в защита на тезата, че ревизионният акт е законосъобразен, а жалбата неоснователна.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството по издаване на обжалвания РА е започнало въз основа на ЗВР № Р-22002224006000-020-001 от 15.11.2024 г., издадена от С. К.. Заповедта за възлагане на ревизия е постановена след Решение № 1479 от 12.11.2024 г. на директора на дирекция ОДОП – [населено място], с което е отменен РА № Р-22221523005732-091-001/30.05.2024 г. и преписката е върната за извършване на нова ревизия на органа, възложил ревизията (С. К.) с указание в 30 дневен срок от връчване на решението да бъде издадена нова заповед за извършване на ревизия от друг ревизиращ екип в срока по чл. 114, ал. 1 - ал. 4 от ДОПК и провеждане на ревизионното производство, съобразно указанията, изложени в мотивите на решението.

Със ЗВР № Р-22002224006000-020-001 от 15.11.2024 г е възложено да се извърши ревизия на дружеството за данък върху добавената стойност за периодите от 01.02.2018 г. до 31.10.2021 г., от

01.11.2021 г. до 31.10.2022 г., 01.12.2022 г. до 31.12.2022 г. и от 01.02.2023 г. до 31.08.2023 г. и за определяне на задълженията за корпоративен данък за периодите от 01.01.2018 г. до 31.12.2022 г. Определен е ревизиращият екип, съответно срок за извършване на ревизията – три месеца от връчване на заповедта. Заповедта е връчена на 25.11.2024 г. по електронен път. Впоследствие е удължен срокът на ревизията с нарочни заповеди ЗИЗВР № P22002224006000-020-002 от 24.02.2025 г. на същия орган, като последното удължаване е до 25.04.2025 г. с ЗИЗВР № P-22002224006000-020-003 от 21.03.2025 г.

Резултатите от ревизията са обобщени в Ревизионен доклад с № P-22002224006000-092-001 от 09.05.2025 г., който е съобщен на дружеството на 12.05.2025 г. Впоследствие е издаден РА № P-22002224006000-091-001 от 30.06.2025 г. от С. Т. К., на длъжност началник сектор ревизии при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията, и Ю. С. Т.-С., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С.. С РА са установени допълнителни задължения по ЗДДС в резултат на непризнато право на данъчен кредит и начислен ДДС в размер на 81 531.96 лв и на осн. чл. 175 от ДОПК, във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания (ЗЛДТДПДВ) са начислени лихви в размер на 39 383.34 лв., а за корпоративен данък допълнителни задължения в размер на 24 212.91 лв. и лихви в размер на 8 981.24 лв. РА е връчен на 30.06.2025 г.

Установена е била техническа грешка и е издаден Ревизионен акт № П-22221525123420-003-001 от 25.08.2025 г. за поправка на Ревизионен акт, с който е отстранена техническа грешка при попълване на таблица 1 на РА №P-22002224006000-091-001 от 30.06.2025 г. С акта за поправка, в колона № 8 са отразени предварително внесените задължения по първия ревизионен акт задължения. След корекцията са изчислени недължимо платени суми за данъци общо в размер на 19 315.01 лв.

Дружеството жалбоподател е обжалвало РА № P-22002224006000-091-001 от 30.06.2025 г., поправен с Ревизионен акт за поправка № П-22221525123420-003-001 от 25.08.2025 г. пред директора на ТД на НАП, С.-град. С Решение № 1540 от 08.12.2025 г. директорът на дирекция „ОДОП“ – [населено място] при ЦУ на НАП е приел възраженията на дружеството за неоснователни и е потвърдил РА за установения резултат за корпоративен данък за 2018 г., 2019 г., 2020 г., 2021 г. и 2022 г. и по ЗДДС за данъчни периоди от м.02.2018 г. до м.04.2018 г.. от м.06.2018 г. до м. 10.2018 г., от м. 12.2018 г. до м. 12.2019 г.. м.02.2020 г.. м.03.2020 г. от м.05.2020 г. до м.11.2021 г., от м.02.2022 г. до м.08.2023 г.

По делото е приобщена цялата преписка по извършената ревизия, ведно със събраните в хода на производството доказателства.

При така изложената фактическа обстановка съдът приема от правна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата срещу РА е подадена в срок от лице с право и интерес от оспорване срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, и след като е изпълнена абсолютната процесуална предпоставка на чл. 156, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК за предварително обжалване на акта по административен ред. РА е потвърден в оспорваната част с решението на директора на дирекция „ОДОП“ – [населено място]. С оглед на това жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

По съществува на спора:

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна по следните съображения:

При служебна проверка на оспорения акт на основанията по чл. 160, ал. 2 от ДОПК настоящият състав на съда намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Със заповед № РД-01-404 от 27.05.2024 г. на директора на ТД на НАП - С. са определени органите по приходите, които могат да възлагат ревизии, сред които и С. К.. (л.32 гръб)

РА е издаден като електронен документ, като съдържа мотиви и диспозитивна част в табличен вид, в която са посочени установените задължения с основание, период и размер. Настоящият съдебен състав намира за доказано, че РА е подписан с валидни квалифицирани електронни подписи на издателите му, поради което е спазено изискването за писмена форма, съгласно чл. 3, ал. 2 от Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги.

В ревизионното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да представляват самостоятелно основание за незаконосъобразност. РА е издаден от компетентни органи в предвиденият от ДОПК срок.

Установените задължения по РА за донасяне за ДДС по данъчни периоди са определени в размер на 81 531.96 лв. и лихви за забава в размер на 39 383.34 лв. и за корпоративен данък в размер на 24 212.91 лв. и лихви за забава в размер на 8 981.24 лв., или общо в размер на 154 109.45 лв., а определените задължения по РА за поправка на ревизионен акт № П-22221525123420-003-001 от 25.08.2025 г., предмет на настоящето производство са определени за ДДС по данъчни периоди в размер на 81 531.96 лв. и лихви за забава в размер на 39 392.56 лв. и за корпоративен данък в размер на 25 138.73 лв. и лихви за забава в размер на 6 614.12 лв., или общо в размер на 152 677.37 лв.

По правото:

Съдът приема жалбата за основателна по отношение на:

1. не признато кредитно известие (КИ) с № [ЕГН] от 13.02.2023 г. за м. 02.2023 г. с получател „АСТЕРИ ХОТЕЛС“ ЕООД с ДО 6 900.00 лв. и ДДС 1 380.00 лв.

От органите по приходите е установено, че в кредитното известие е вписано основание за издаване „корекция по тристранно споразумение“, което се отнася към фактура с № 254, фактура с № 264, фактура с № 270, фактура с № 276 и фактура с № 279 с обща данъчна основа 7 900.00 лв. и ДДС 1 580.00 лв. Фактурите са били включени в дневниците за продажби с предмет „наем“ и „услуга“.

Представено е споразумение от 05.05.2023 г. между „АТС ИНТЕРНЕСЪНАЛ“ ЕООД в качеството на наемодател, „АСТЕРИ ХОТЕЛС“ ЕООД в качеството на купувач и „БГ ХОТЕЛ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД, като съдлъжници по чл. 121 от Закона за задълженията и договорите. С него наемодателят признава изискуемо задължение на стойност 8 280.00 лв. по фактура с № 90000000291 от 13.02.2023 г., издадена към наемодателя във връзка с неплатени наемни вноски по договор за наем от 20.05.2022 г., сключен помежду им. Наемателят се задължава да заплати на наемодателя дължимата сума в срок до 30.05.2023 г., а съдлъжниците солидарно и неограничено се задължават спрямо наемодателя да отговорят за задължението на наемателя за заплащане на дължимите суми за дължим наем, разноски и/или неустойки/обезщетения по договора. Договорът за наем от 20.05.2022 г. не е бил представен пред органите на приходната администрация, а за фактура с № 90000000291 от 13.02.2023 г. е установено, че е с получател трето лице - „БГ ХОТЕЛ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД с предмет „наем“ и с ДО 6 900.00 лв. и ДДС 1 380.00 лв. ОП са приели, че датата на споразумението е след датата на КИ, не се доказва изменение на данъчната основа по вписаните в КИ фактури или разваляне на сделка между ревизираното лице и „АСТЕРИ ХОТЕЛС“ ЕООД и липсва основание за издаване на КИ.

Съгласно нормата на чл. 115, ал. 1 от ЗДДС, при изменение на данъчната основа на доставката или при разваляне на доставката, за която е издадена фактурата, доставчикът е длъжен да издаде известие към фактурата. При увеличение на данъчната основа се издава дебитно известие, а при намаление на данъчната основа или при разваляне на доставки - кредитно известие. В процесният случай данъчната основа е променена (общата ДО по фактура с № 254, 264, 270, 276 и 279 е 7 900.00 лв., а по фактура № 291 от 13.02.2023 г. – 6 900.00 лв.) и това е основание за издаване на кредитно известие. Налице са и неплатени наемни вноски по договор за наем от 20.05.2023 г. За съда от доказателствата по делото се установяват условията за издаването на КИ от дружеството, налице е изменение в посока намаление, а не както ОП са констатирани, че не е налице изменение на данъчната основа. За споразумението коментирани от ОП, съдът приема, че то не е от предпоставките за издаване на КИ, което да послужи като отказ за признаване на КИ. С оглед на изложеното настоящата съдебна инстанция приема жалбата за основателна в тази й част.

2. отказан данъчен кредит на осн. чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 9 от ЗДДС по фактури с предмет доставка на услуги от ТД „ТУБЕ“ ЕООД и „КСП КОМЕРС 2023“ ЕООД, както следва:

- през м. 06.2022 г. и м. 07.2022 г. в размер на 5 000.00 лв. по три броя фактури, издадени от „ТУБЕ“ ЕООД с предмет на доставките: „тераса конструкция дърво“, „дъски“, „дъски и полагане на тераса“;

- през данъчни периоди м. 07.2023 г. и м. 08.2023 г. в размер на 4 000.00 лв. по три броя фактури, издадени от „КСП КОМЕРС 2023“ ЕООД с предмет „полагане на битум 144 кв. м., /138 кв. м. и 118 кв. м.“

Ревизиращите органи са констатирани, че една от фактурите издадени от „ТУБЕ“ ЕООД е с предмет на доставката „труд - тераса конструкция, дърво“, другата е с предмет „дъски - 2 куб. м. и полагане на тераса“, а третата с предмет „дъски - 8 куб. м.“. Приложени са били приемо-предавателните протоколи, като ОП приели, че те са само за предаване на дървен материал, а пък са фактурирани услуги по изграждане на тераса с конструкция от дърво, като документи за изграждането и приемането на конструкцията не са представени. От писмените обяснения на

доставчика е било установено, че услугите са извършени със собствен персонал, а материалите са закупени от „ОМИД СТРОЙ ЕНД ТРАНС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]. Представени са разчетно-платежни ведомости за м. 06.2022 г. с 38 лица и за м. 07.2022 г. - с 41 лица, както и са декларирани трудови договори за длъжности „арматурист“ и „кофражист“ и икономическа дейност „други специализирани строителни дейности“. Представени са били и фактури за покупки на дъски от „ОМИД СТРОЙ ЕНД ТРАНС“ ЕООД. Фактурите от „ТУБЕ“ ЕООД са намерили отражение по дебита на сметка 602 „разходи за външни услуги“ и по кредита на сметка 401 „доставчици“ като разходите за външни услуги са посочени като разходи по функционално предназначение - по дебита на сметка 611 „разходи за основна дейност“.

За съда са налице доказателства за предоставени услуги от доставчика, жалбоподателят е представил надлежно всички необходими документи, доказващи реалност на съответните доставки, а именно: фактури, договори за СМР, протоколи за приемане на извършените дейности, хронологии на счетоводни регистри, извършено е плащане по фактура № 99 от 18.07.2022 г. по банкова сметка, а за другите две фактури са представени копия на фискални бонове, поради което е налице обвързаност между предмета на фактурата и доказателства за престиран резултат. Представените писмени доказателства, макар да представляват частни документи, са допустими писмени доказателства по смисъла на чл. 49 от ДОПК, не са оспорени по реда и в срока по на чл. 193 от ГПК, във вр. с § 2 от ДР на ДОПК по отношение на тяхната истинност, поради което се ползват с придадената им от закона формална доказателствена сила и следва да бъдат ценени като годни доказателства, които обективират реално възникнали облигационни правоотношения и реално престиран конкретен резултат от лицето, посочено като доставчик в издадените на ревизираното лице фактури. В настоящият случай не съществува спор по отношение на обстоятелството, че са изпълнени формалните изисквания, а от събраните по делото доказателства се установява и изпълнението на материалноправните изисквания, доколкото на данъчната администрация са били представени необходимите доказателства, за да провери тези изисквания. С оглед на тези съображения, жалбата в тази част е основателна и ревизионният акт следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

По отношение на трите броя фактури, издадени от „КСП КОМЕРС 2023“ ЕООД с предмет „полагане на битум 144 кв. м.“, „полагане на битум 138 кв. м.“ и „полагане на битум 118 кв. м.“

От доставчика са били представени копия от фактурите, ведно с договори за СМР. ОП са констатирани по договора несъответствие между предмета на фактурите и този на договорите, тъй като в приложените договори, всички с еднакъв предмет - „КСП КОМЕРС 2023“ ЕООД се съгласява да извърши за обекти в [населено място], [улица]и [улица]СМР, описани като „дочистване и извозване на строителни отпадъци“, а процесиите фактури са с предмет „полагане на битум“. Констатирано е съответствие между цените по договорите и стойностите по фактурите. От ЕКАФП с дистанционна връзка с НАП не са намерени записани данни от изпратени Z-отчети, т.е. не са отчетени плащания. Издадени от „КСП КОМЕРС 2023“ ЕООД фактури за „полагане на битум“ са били осчетоводени по дебита на сметка 3021 „Материали“, а съгласно представената обратна ведомост материалите са налични към 31.08.2023г. ОП са приели, че фактурите не документират реални извършени доставки и е отказан данъчен кредит по тях.

За съда изводите на органите по приходите са неправилни. По делото са приложени

договори за СМР от 09.07.2023 г., 15.07.2023 г. и 08.07.2023 г. с предмет – „възложителя възлага, а изпълнителят приема да изпълни възмездно и в срок..... СМР дейности, подробно описани в приемо-предавателния протокол“. Приложените договори служат като доказателство за реалност на услугата по фактурите с извършена услуга „полагане на битум“, тъй като към тях са приложени и приемо-предавателни протоколи, които са с идентичен предмет и за съда от представените доказателства съпътстващи фактурата може да се установи, че е настъпило данъчното събитие по всяка една от фактурите, същите са осчетоводени като са налице доказателства за извършените услуги, които да доведат до проследимостта им, поради което настоящата съдебна инстанция приема, че неправилно е отказан данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС.

3. отказан данъчен кредит в размер на 1 967.18 лв. по фактури с предмет на доставките: депозит 9% ДДС „П. Оазис Хотел“, депозит 9% ДДС - хотел „Л. къща М.“, ношувки 9% ДДС хотел „Л. къща М.“ на осн. чл. 71 и чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС.

От ревизираното лице е бил представен договор за маркетинг, продажби и резервации от 01.02.2020 г., подписан между „АТС - ИНТЕРНЕТЪНАЛ“ ЕООД, „Rainbow Houses“ (възложител) и „АСТЕРИ ХОТЕЛС“ ЕООД (мениджър), послужил като основание за издаване на фактурите. Според договора „АСТЕРИ ХОТЕЛС“ ЕООД е наето да менажира хотелски комплекс в С. В., [улица], местност Юрта Б. № 27, Хотел Рейнбол хаус 3 като е уговорено да прави маркетинг, продажби, да управлява и въвежда в хотелска програма резервациите на имота на възложителя и да го представлява пред трети лица за сключване на договори и предлагане и продаване на хотелския продукт. Мениджърът ще управлява имота под свой общ бранд Staylrm, част от Hotel Chain Asteri Hotels, който ще бъде използван като основна и единствена марка, под която ще работи имотът на възложителя със своето име HOTEL STAYLNN РЕЙНБОЛ ХАУС 3* по времето на договора. Уговорено е еднократно възнаграждение от 2 000.00 лв. за дейности по реклама и маркетинг, бонуси и възнаграждение за обслужване на всички социални мрежи. Посочен е и 5 годишен срок на договора. От ревизираното лице не са представени никакви документи за собствеността на имота Хотел Р. хаус 3*, както и писмени обяснения за изпълнението на договора. От ОП са констатирани несъответствие между предмета на договора от 01.02.2020 г., който е за менажиране на хотел Рейнбол хаус 3 и предмета на фактурите, които касаят други обекти - Гранд Хотел Оазис, Хотел Х., парк Оазис Хотел, и хотел Л. къща М., хотел Л. къща М.. На следващо място е констатирано, че „АСТЕРИ ХОТЕЛС“ ЕООД е стопанисвано обектите : Хотел К. - П., Гранд хотел Оазис - Слънчев бряг, Хотел Х. - Слънчев бряг, П. Хотел Оазис - Н., С. Инн Бъндерица Апартаментс - Банско, С. Инн Гранат Апартаментс - Банско, Л. Къща – М. и при ревизията на „АСТЕРИ ХОТЕЛС“ ЕООД не са представени изискуемите доказателства по чл. 40, ал. 1 от ППЗДЦС за прилагана на ставка от 9 %, съгласно чл. 66, ал.2 от ЗДДС, поради което е отказано право на данъчен кредит по фактурите. По отношение на счетоводното отразяване на фактурите от жалбоподателя е констатирано, че при част от фактурите осчетоводяването е по дебит сметка 492 „разчети с гаранции/кредит“ сметка 501 „каса в лева“, а за друга част - дебит сметка 602 „разходи за външни услуги/ кредит 501 Каса в лева.“ Към фактурите са приложени и фискални бонове за разплащане в брой.

За съда изводите на органите по приходите са неправилни. „АСТЕРИ ХОТЕЛС“ ЕООД е стопанисвано няколко обекта вкл. и П. Оазис Хотел – Н. и Л. Къща – М., Гранд хотел Оазис - Слънчев бряг и Хотел Х. - Слънчев бряг от които са издадени спорните фактури с предмет на доставките: депозит 9% ДДС. Дружеството жалбоподател към фактурите е приложил фискални бонове за заплатен депозит и е осчетоводило същите по дебит сметка 492 Разчети с гаранции/кредит сметка 501 Каса в лева и в дебит сметка 602 Разходи за външни услуги/ кредит 501 Каса в лева. За съда установеното при приключване на ревизията на „АСТЕРИ ХОТЕЛС“ ЕООД, че за доставчика не са били налице основания за прилагане на ставка от девет процента, съгл. чл. 66, ал. 2 от ЗДДС и е определена ставка от 20 процента за издадените фактури, не следва че към датата на издаване и на получаване на фактурите, жалбоподателят е знаел и е имал възможност да предполага, че на доставчика ще бъде приложена по висока ставка на данъка, за да може да не приема фактура с такава ставка. Жалбоподателят е получател на фактура издадена от доставчика, в която е определен данъка и след като той е бил определен в размер на 9 %, не може да му бъде отказано право на приспадане на данъчен кредит в този размер, само защото на доставчика при ревизията е начислена по висока ставка на данъка, поради което жалбата в тази част е основателна.

В останалата част съдът приема жалбата за неоснователна :

I. Установените задължения по ЗДДС:

1.1 по отношение на фактура с № [ЕГН] от 20.11.2019 г. и фактура с № [ЕГН] от 21.10.2020 г. с получател „КРЕДИТ“ ЕООД и фактура с № [ЕГН] от 20.12.2019 г. с получател „ЮРАЯ ХИЙП ХАУС“ ЕООД и начислено ДДС в размер на 2 111.16 лв. на осн. чл. 86, ал. 1 от ЗДДС.

От ревизиращите органи е установено, че дейността по отдаване под наем на леки автомобили е основна по смисъла на § 18а от ДР на ЗДДС, тъй като приходите от отдаване под наем на МПС, значително надхвърляли другите приходи. За фактурите с № [ЕГН] от 20.11.2019 г., № [ЕГН] от 21.10.2020 г. и № [ЕГН] от 20.12.2019 г. с предмет отдаване под наем на МПС с обща данъчна основа 10 525.80 лв. и ДДС 2 111.16 лв. от ОП е констатирано, че не са включени в дневниците за продажби и на осн. чл. 86, ал. 1 от ЗДДС е начислен ДДС в размер на 2 111.16 лв.

Съдът приема за правилни изводите на органите на приходната администрация. Регламентацията за начисляване и внасяне на данък върху добавената стойност се намира в Глава осма „Начисляване и внасяне на данъка“ на Част пета „Данъчни ставки и определяне на данъчното задължение“ на ЗДДС. В чл. 86, ал. 1 от ЗДДС е предвидено правомощие (едновременно право и задължение) на задълженото по този закон лице, за което данъкът е станал изискуем да го начисли, като: 1) издаде данъчен документ, в който да посочи данъка на отделен ред; 2) да включи размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка - декларация по чл. 125 за този данъчен период и 3) посочи документа по т. 1 в дневника за продажбите за съответния данъчен период. От анализът на тази разпоредба следва, че за да възникне това

задължение за начисляване на данъка за дадено задължено лице, което е регистрирано по ЗДДС, то се изисква данъкът да е станал изискуем. Законодателят изрично регламентира обстоятелството, кога данъкът се счита за изискуем, а именно от датата на възникване на данъчното събитие – чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС, а от своя страна данъчното събитие възниква на датата, на която е прехвърлено правото на собственост върху стоката или друго вещно право, както и всяко друго право на разпореждане със стоката като собственик, или на датата, на която услугата е извършена. По делото няма спор, че приходната администрация е приела, че по отношение на процесните доставки е възникнала изискуемост да бъде начислен данък, респективно приходната администрация е приела, че доставките, за които са издадени съответните фактури са реално осъществени. По тази причина следва да бъде прието, че на основание чл. 86, ал. 1 от ЗДДС за задълженото лице е възникнало задължение да начисли данъка по начина, който е указан в разпоредбата.

Настоящата съдебна инстанция приема, че при констатирани съществени разминавания между реално установените фактури, които ревизираното лице е издало в полза на неговите контрагенти и това, което е декларирано в дневника за продажби се е стигнало до отклонение в данъчното облагане, изразяващо се в деклариране на много по-нисък размер на дължимия ДДС за съответните периоди и при това положение не може да бъде прието, че ревизираното дружество е изпълнило задължението си по чл. 86, ал. 1 от ЗДДС да начисли дължимия ДДС. За него е възникнало задължение по чл. 86, ал. 1 от ЗДДС да начисли данъка, чрез издаване на данъчен документ, да включи неговия размер при определяне на резултата за съответния данъчен период в справката-декларация по чл. 125 ЗДДС и да отрази документа в дневника за продажбите за същия период, поради което настоящата съдебна инстанция споделя извода, че за фактурите с № [ЕГН] от 20.11.2019 г., № [ЕГН] от 21.10.2020 г. и № [ЕГН] от 20.12.2019 г. с предмет отдаване под наем на МПС с обща данъчна основа 10 525.80 лв. следва да се начисли ДДС на осн. чл. 86, ал. 1 от ЗДДС в размер на 2 111.16 лв.

1.2 по отношение на фактурите за облагаеми доставки с данъчна ставка 9 % за издадени от „АТС - ИНТЕРНЕТЪНАЛ“ ЕООД фактури на физически и юридически лица с предмет „хотелско настаняване“ с обща данъчна основа 81 952.71 лв. и начислен ДДС в размер на 9 014.83 лв.

За периода от м. 07.2018 г. до м. 09.2021 г. от органите на приходната администрация е установено, че жалбоподателят е издавал на физически и юридически лица фактури с предмет „хотелско настаняване“ подробно описани в таблицата на РД от стр. 79 до 92 от РД. Съгласно чл. 66, ал. 2, т. 1 от ЗДДС, обща данъчна основа по фактурите е в размер на 81 952.71 лв. и при данъчна ставка в размер на 9 %, от жалбоподателя е посочено ДДС в размер на 7 375.71 лв. В хода на ревизията не е представен регистър на настанените туристи, а от Програмен продукт единната система за туристическа информация от ОП не са установили от дружеството да са декларирани данни за настанени туристи. Изискана е и информацията от [община] като в отговора е изложено, че от „АТС - ИНТЕРНЕТЪНАЛ“ ЕООД не са подавани декларации. При така установеното ревизиращите органи са приели, че дружеството не е предоставило регистър на настанени туристи и не е изпълнило условията в чл. 40, ал. 1 от ППЗДДС за прилагане на намалената ставка от 9 % и съгласно чл. 66, ал. 1 от ЗДДС е определен

данък в размер на 20 % като на основание чл. 86, ал. 2 от ЗДДС е до начислен ДДС в размер на 9 014.83 лв.

Съгласно разпоредбата на чл. 66а от ЗДДС, по отношение на намалената ставка на данъка - ставката на данъка е 9 на сто за доставка на услуга по настаняване, предоставяно в хотели и подобни заведения, включително предоставянето на ваканционно настаняване и отдаване под наем на места за площадки за къмпинг или каравани, с място на изпълнение на територията на страната. В процесният случай „АТС – ИНТЕРНЕТЪНАЛ“ ЕООД извършва хотелско настаняване, като са приложени удостоверение за категоризация „една звезда“, т.е. дружеството е регистрирано като хотелиер по смисъла на закона или извършва хотелско настаняване.

В нормата на чл. 40 от ППЗДДС (Изм. - ДВ, бр. 24 от 2017 г., в сила от 21.03.2017 г.) е посочено, че за доказване на доставките по чл. 66, ал. 2 от закона, когато услугата се предоставя от лице, извършващо настаняване в туристически обекти, същият следва да разполага със: т. 1. копие от регистъра на настаняващите туристи; т. 2. удостоверение за категоризация на туристическия обект и т. 3. фактура за доставката, с изключение на случаите, когато издаването ѝ не е задължително съгласно чл. 113, ал. 3 от закона. Изисква се кумулативно наличие на трите предпоставки, за да бъде налице условието за прилагане на намалената ставка на данъка, отсъствието на някое от изискваните, не води до приложимост на нормата. В процесния случай от жалбоподателя не е представено копие на регистъра за настаняващи туристи, ОП са положили дължимата грижа да установят наличие на такъв и чрез проверка в системата ППЕСТИ, както и в [община] и при липса на такъв регистъра за настаняващи туристи, за съда по отношение на дружеството жалбоподател не е приложима намалена ставка за данък от 9 процента. Съгласно разпоредбата на чл. 66, ал. 1 от ЗДДС, стандартната ставка на данъка е 20 на сто за облагаемите доставки с място на изпълнение на територията на страната, освен изрично посочените като облагаеми с намалена или нулева ставка на данъка. В случая не е налице нулева ставка или пък условия за намалението ѝ, поради което жалбоподателят дължи ДДС в размер на 20%. На основание чл. 86, ал. 2 от ЗДДС съдът приема, за правилно до начислен от ОП, ДДС в размер на 9 014.83 лв. за подробно описаните фактури в РД с данъчна основа в размер на 81 952.71 лв., поради което жалбата в тази част е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

II. За доставките и ползван данъчен кредит:

Отказан е данъчен кредит в размер на 38 949.80 лв., на основание чл. 68, ал. 1. т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС, по фактури за доставки на стоки и услуги, издадени от дружествата „КАН - КРИСИ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „ЕУ ИНВЕСТ АДВАЙЗЪРИ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „СВЕТЛАННИ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „АЙ АЙ И ЕС - 2006“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „СИРИУС 22“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „ВВ ЕЛИНОР“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „АЕС КЪМПАНИ 2020“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „МОТОСТАРТМ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „АЙФРИЙ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „АЙФРИЙ ШОП“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] „ТУБЕ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и „КСИ КОМЕРС 2023“ ЕООД с ЕИК[ЕИК].

2.1 по фактури с предмет доставка на стоки, издадени от „КАН - КРИСИ“ ЕООД, „ЕУ ИНВЕСТ АДВАЙЗЪРИ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „СВЕТЛАННИ“ ЕООД, „АЙ АЙ И ЕС -

2006“ ЕООД, „АЙФРИЙ ШОП“ ЕООД и „СИРИУС 22“ ЕООД е отказан данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1. т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6 от ЗДДС, както следва:

- 2.1.1 през м. 03.2023 г. ДДС в размер на 2 020.00 лв. за фактура издадена от „КАН - КРИСИ“ ЕООД с предмет на доставката „поливна система“

- 2.1.2 през м. 08.2022 г. ДДС в размер на 2 596.64 лв. по фактура издадена от „ЕУ ИНВЕСТ АДВАЙЗЪРИ“ ЕООД с предмет „чаршаф 180/280 - 100 бр., чаршаф 240/280 - 100 бр., плик 160/230 - 100 бр., калъфка 50/70 - 240 бр., хавлия 50/90 - 120 бр., хавлия 70/140 - 100 бр., възглавница 50/70 - 120 бр.

- 2.1.3 през данъчни периоди м. 09.2019 г., м. 01.2021 г., м. 02.2021 г. и м. 01.2022 г. ДДС в размер на 5 219.16 лв. по седем броя фактури, издадени от „СВЕТЛАННИ“ ЕООД, с предмет „захарни изделия и напитки“

- 2.1.4 през м.08.2020 г. ДДС в размер на 1 440.00 лв. по фактура, издадена от „АЙФРИЙ ШОП“ ЕООД с предмет „стоки по опис“

- 2.1.5 през м. 08.2022 г. ДДС в размер на 1 014.00 лв. по фактура издадена от „АЙ АЙ И ЕС - 2006“ ЕООД, с предмет „PVC ламинат“

- 2.1.6 през м.07.2021 г. ДДС в размер на 3 846.00 лв. по три броя фактури издадени от „СИРИУС 22“ ЕООД с предмет „ламинат“ и общо фактурирано количество 500.00 кв. м.

От органите по приходите по реда на чл. 32 от ДОПК, на доставчиците са връчени искания за представяне на документи. От дружествата „КАН - КРИСИ“ ЕООД и „АЙ АЙ И ЕС - 2006“ ЕООД не са представени.

Фактурата от „АЙ АЙ И ЕС-2006“ ЕООД (за ламинат) е осчетоводена по дебита на сметка 601 „разходи за материали“ и по кредита на сметка 401 „доставчици“ като са отнесени и като разходи по функционално предназначение по дебита на сметка 611 „Разходи за основна дейност“. От ОП е констатирано, че не са представени доказателства за използването на предмета на доставката.

Фактурата от „КАН - КРИСИ“ ЕООД с предмет „поливната система“ е била осчетоводена по дебита на сметка 204 „Машины, съоръжения и оборудване“, но от ОП е прието, че не е била представена никаква информация къде и на кой обект се намира поливната система.

От „ЕУ ИНВЕСТ АДВАЙЗЪРИ“ ЕООД са представени фактура и аналитичен регистър на сметка 411 клиенти, 45/3 и 702 „Приходи от продажба на стоки“. В обясненията на управителя е било посочено - „разплащане по извършените услуги все още не е осъществено. Фактурите от „ЕУ ИНВЕСТ АДВАЙЗЪРИ“ ЕООД са осчетоводени по дебита на сметка 601 „разходи за материали“ и по кредита на сметка 401 „доставчици“ и са отнесени като разходи по функционално предназначение по дебита на сметка 611 „разходи за основна дейност“.

От „СВЕТЛАННИ“ ЕООД са били представени копия на четири броя от общо седем броя фактури и писмени обяснения. В тях е било заявено, че останалите изискани документи ще бъдат представени на по – късен етап, но такива не са били представени. Представени са били и аналитичен регистър за „АТС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕООД за 2019 г. и 2020 г., както и копия на свидетелства за регистрация на касови апарати. Не е представен опис към фактурите или информация за вида и количеството на закупените захарни изделия и напитки. Не е била представена информацията относно плащането, транспорта на стоките, точен адрес на обекта, от който са закупени и място, където са съхранявани след покупката им. Фактурите от „СВЕТЛАННИ“ ЕООД за захарни изделия са осчетоводени като разходи за материали по дебита на сметка 3021 материали и съгласно оборотна ведомост към 31.08.2023 г. същите се водят налични към тази дата. Представени са били и касови бонове. Ревизиращите не са приели реалността на плащането по тези фактури, след като са установили, че регистрираните дневни обороти от устройството са значително по-ниски от стойностите по фискалните бонове.

За издадена фактура от „АЙФРИЙ ШОП“ ЕООД с предмет „стоки по опис“ не е бил приложен опис.

От „СИРИУС 22“ ЕООД са представени копия на фактурите, счетоводни справки аналитичен регистър на сметки 302 „стоки“, 411 „клиенти“, 501 „каса“, 453/2 „ДДС продажби“ и 702 „Приходи от продажби“, разчетно-платежна ведомост за м. 07.2021 г. - със счетоводни справки по сметки 421 „персонал“, 604 „разходи за заплати“ и 605 „разходи за осигуровки“, оборотна ведомост и справка „движение на стоки“ за м. 07.2021 г. В справката за движение на стоки за предходен доставчик е посочен „НИНТ КОНСУЛТ“ ЕООД. ОП приели, че не са представени никакви доказателства за начина на извършване на фактурираните доставки - складиране, транспортиране и др. и дружеството не е доказало, че към датите на издадените фактури е разполагало със съответните количества ламинат. Фактурите от „СИРИУС 22“ ЕООД с предмет /ламинат/ са осчетоводени по дебита на сметка 3021 „материали“. Ревизираното дружество е представило към тези фактури и касови бонове. От ОП е прието, че не са представени доказателства за използването на 500 кв. м. „PVC ламинат“.

От органите на приходната администрация е прието, че доставчиците по всички горепосочени фактури не са разполагали със стоките, които са фактурирали на ревизираното лице за поливна система, чаршафи и кърпи, захарни изделия и ламинат. По отношение на поливната система е отхвърлена и възможността доставчикът да я изгради сам, тъй като липсвали данни за покупки на материали и за кадрови потенциал. По спорните фактури е отказан данъчен кредит на осн. чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 6 от ЗДДС

Разпоредбата на чл. 68, ал. 1 от ЗДДС обуславя възникването на правото на приспадане на данъчен кредит от кумулативното осъществяване на елементите на регламентирания в ЗДДС сложен фактически състав, който наред с притежаването на данъчния документ по чл. 71, т. 1 от ЗДДС, включва и установяването на реалното получаване на стоките/услугите по облагаемата доставка - арг. чл. 6/ чл. 9, ал. 1 от ЗДДС, както и последващото им използване в облагаемата дейност на търговеца.

Необходимостта от установяване на обективното извършване на доставките е заложено и в практиката на СЕС - Решение от 21.06.2012 г. по съединени дела C-80/11 и C-142/11, в което се подчертава, че националният съдия следва да осъществи конкретна преценка на всички събрани в производството пред него доказателства и въз основа на тях да формира изводите си за наличието или липсата на реална доставка. В Решение от 31.01.2013 г. по дело C-643/11 е застъпено „Правото на Съюза, както и принципите на данъчен неутралитет, на правна сигурност и на равно третиране, допускат на получател на фактура да се откаже от право на приспадане на ДДС, платен за получена доставка, по съображение, че липсва действително извършена облагаема сделка“. Освен това от текста на член 168, буква а) от Директива 2006/112 следва че, за да се ползва от правото на приспадане е необходимо, от една страна, заинтересуваният да бъде данъчнозадължено лице по смисъла на тази директива, и от друга страна, стоките или услугите, на които се основава това право, да се използват впоследствие от данъчнозадълженото лице за целите на собствените му облагаеми сделки, а нагоре по веригата тези стоки или услуги трябва да бъдат доставяни от друго данъчнозадължено лице (Решение дело C-285/11 „Б.“, точка 29). Ако тези условия са изпълнени, приспадането по принцип не може да бъде отказано. Преценката относно това дали са налице спорните такива в процеса, относно доставянето на услугите се прави от съда в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право.

В случаите, когато органите по приходите са стигнали до констатации за липсата на облагаеми доставки при оспорване, националната юрисдикция трябва да извърши всеобхватна преценка по приложимите във вътрешното й право правила за доказване на всички елементи и фактически обстоятелства, за да определи дали това данъчно задължено лице има или не право на приспадане по тези доставки. Само ако при тази преценка установи, че доставките са реално осъществени и впоследствие са използвани от получателя за целите на негови облагаеми сделки, правото на приспадане, не може да се откаже. Едва след това националната юрисдикция проверява дали това право не е изключено поради обективни данни, че данъчно задълженото лице, получило стоките или услугите, е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която го обосновава, е част от данъчна измама, извършена от доставчика или друг стопански субект, нагоре или надолу по веригата доставки (Решение на СЕС от 06.12.2012 г. по дело C-285/11 – т. 44, т. 45 и т. 52). Ако реалността на доставките не се докаже в процеса, правото на приспадане на данъчен кредит не може да се счита възникнало, фактическото му упражняване като ненадлежно не подлежи на зачитане, независимо от (не)добросъвестността на данъчно задълженото лице - получател на стоките или услугите по фактура.

Съдът приема изводите на ОП за правилни поради следното:

При доставки по фактури с предмет стоки, както в процесния случай от „КАН - КРИСИ“ ЕООД за „поливна система“; от „ЕУ ИНВЕСТ АДВАЙЗЪРИ“ ЕООД за „чаршаф 180/280 - 100 бр., чаршаф 240/280 - 100 бр., плик 160/230 - 100 бр., калъфка 50/70 - 240 бр., хавлия 50/90 - 120 бр., хавлия 70/140 - 100 бр., възглавница 50/70 - 120 бр.; от „СВЕТЛАННИ“ ЕООД за „захарни изделия и напитки“; от „АЙФРИЙ ШОП“ ЕООД с предмет „стоки по опис“; от „АЙ АЙ И ЕС - 2006“ ЕООД за „PVC ламинат“ и от „СИРИУС 22“ ЕООД с предмет „ламинат“ правото на собственост, върху които се прехвърля с предаването им, съществено значение има установяването на положителните факти на

реалното съществуване, движение, транспортиране, предаване и приемане на стоките. Всички гореизброени доставки на стоки са родово определени и като такива, за тях трябва да е налице фактическо движение на доставката, която трябва да е подкрепена с всички документи - стокова разписка/приемо-предавателен протокол между конкретните страни - доставчик и получател, конкретизация и идентификационни данни на стоката, а при и извършен транспорт, документи които доказват движението и реалното им получаване и предаване на клиента. Стоките трябва да са фактически получени, за да може тази сума на данъка да бъде приспадната, а с липсата на тези документи не може да бъде установено безспорното получаване на стоките и последващата им употреба за целите на облагаемата дейност.

2.1.1 Към фактура издадена от „КАН - КРИСИ“ ЕООД, с предмет на доставката „поливна система“ с ДО 10 100 лв. и ДДС в размер на 2 020.00 лв. по делото е приложен договор за услуги от 01.03.2023 г. с предмет „поливна система“ и констативен протокол от 22.03.2023 г., в който е посочено: „страните потвърждават, че услугите по договор за услуга от 01.03.2023 г. са извършени качество и в срок“. При така представените доказателства за съда липсват доказателства за конкретизация на предмета – поливна система. На следващо място фактурата е с предмет поливна система, а предоставеният договор е договор за услуга. Най общото посочване във фактурата и приложеният договор само с предмет наименование „поливна система“ не позволява да се индивидуализира какво е количеството, дата, място, време на изпълнението ѝ, какви компоненти съдържа поливната система и как е формирана цената. Към договора няма и приложени спецификации за да бъде установено това. В съпътстващият фактурата, констативен протокол също твърде общо е посочено, че „страните потвърждават че услугите по договор за услуга от 01.03.2023 са извършени качествено и в срок“. За съда макар и формално към фактурата да е приложен договор и констативен протокол липсват идентификационни данни за предмета на доставка, въз основа на които да бъде установено данъчното събитие.

2.1.2 Към фактура издадена от „ЕУ ИНВЕСТ АДВАЙЗЪРИ“ ЕООД с предмет „чаршаф 180/280 - 100 бр., чаршаф 240/280 - 100 бр., плик 160/230 - 100 бр., калъфка 50/70 - 240 бр., хавлия 50/90 - 120 бр., хавлия 70/140 - 100 бр., възглавница 50/70 - 120 бр. и ДДС в размер на 2 596.64 лв. е приложен приемо-предавателен протокол от 10.08.2022 г. в който е посочено, че приемащият – дружеството жалбоподател е получил в [населено място] от доставчика посочените стоки във фактурата, както и „... дължимата сума ще бъде платена по банка до 10.09.2022 г.“. Съдът приема, че към фактурата и приемо – предавателният протокол по отношение на стоките, предмет на доставката няма приложени съпътстващи документи, че същите тези стоки са заприходени от дружеството при получаването им в обекта – не е налице складова разписка, както и липсват приложени документи за транспортирането им до обекта.

- 2.1.3 По отношение на седемте броя фактури през данъчни периоди м. 09.2019 г., м. 01.2021 г., м. 02.2021 г. и м. 01.2022 г. с общ размер на ДДС 5 219.16 лв., издадени от „СВЕТЛАННИ“ ЕООД, с предмет „захарни изделия и напитки“. За настоящата съдебна инстанция във фактурите издадени от „СВЕТЛАННИ“ ЕООД е вписано „захарни изделия и напитки“, без да е конкретизиран нито видът на стоката, нито са представени протоколи или спецификация, към които всяка една от фактурите препраща. Това

препятства индивидуализирането на фактурираната доставка и способът ѝ за изпълнение. След като доставката не е конкретизирана нито от фактурата, нито това се установява от други доказателства, то за съда не би могло да се презумира, че е настъпило данъчното събитие. По аргумент от чл. 114, ал. 1, т. 9 от ЗДДС посочването на вида на стоката е част от задължителните реквизити на фактурата, а при липсата на такъв издаденият документ не би могъл да се квалифицира като данъчен по смисъла на чл. 71, т. 1 ЗДДС.

- 2.1.4 Към фактура с ДДС в размер на 1 440.00 лв. издадена от „АЙФРИЙ ШОП“ ЕООД с предмет „стоки по опис“ по делото не е приложен опис от който да бъдат индивидуализирани „стоките по опис“. Това възпрепятства да бъдат и конкретизирани видът и количеството на фактурираните стоки. С липсата на съпътстващи документи към фактурата вкл. и приемо-предавателен протокол между страните не може безспорно да бъде прието от съда, че е налице реалното получаване на конкретни стоки и предаване на клиента.

- 2.1.5 Към фактура с ДДС в размер на 1 014.00 лв. издадена от „АЙ АЙ И ЕС - 2006“ ЕООД, с предмет „PVC ламинат“ е приложен приемо-предавател от 18.10.2021 г. в [населено място] с който доставчика „...в качеството на изпълнител приема от АТС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕООД в качеството си на възложител комисионно възнаграждение..... изпълнителят издава фактура № 137 от 18.10.2021 г.....“. За съда на първо място фактурата не съдържа необходимите реквизити по смисъла на чл. 71, т. 1 от ЗДДС. Посочването на предмет PVC ламинат е крайно недостатъчно, за да бъде индивидуализиран видът му, дебелина, бр. плоскости, марка. На следващо място от представеният приемо- предавателен протокол не се установява предаването на PVC ламинат – предмет на доставката. Също така липсват съпътстващи документи за извършен транспорт при предаването му. Ако същият е получен от жалбоподателят в [населено място] без извършен транспорт от доставчика, то в този случай към фактурата не са приложени документи, които да доказват, че същият е транспортиран до обекта – не е налице товарителница, както и складова разписка за заприходяване на ламината при пристигане в обекта.

- 2.1.6 Към три броя фактури с общ размер на ДДС - 3 846.00 лв. издадени от „СИРИУС 22“ ЕООД с предмет „ламинат“ и общо фактурирано количество 500.00 кв. м. по делото има приложени три броя приемо – предавателен с еднотипно съдържание „....АТС-ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕООД в качеството си на възложител, приема от „С. 22“ в качеството си на Изпълнител, комисионно възнаграждение по договор.“ На първо място така приложената фактура не съдържа индивидуализиращи белези на стоките, а представените протоколи не могат да бъдат обвързани с фактурите, тъй като видно - те са с различно съдържане на предаване от предмет по фактурите – PVC ламинат, поради което за съда не може безспорно да бъде прието, че същите стоките посочени във фактурата, които не са конкретизирани са били реално предадени на жалбоподателят и са преминали във негово фактическо владение.

Настоящата съдебна инстанция следва да отбележи, че издаването на фактури и тяхното счетоводно отразяване без реално осъществена доставка стоки/услуги не са данъчно събитие, което да е основание за възникване на правото на приспадане на

данъчен кредит. Трайна е практиката на Върховния административен съд, че само въз основа на фактури и доказателства за счетоводното им отразяване от получателя не може да се обоснове извод за реалност на доставките, по които е начислен ДДС. Също така индикация за извършена доставка е наличието на документи свързани с плащането ѝ, каквито в случая липсват за фактурите, с изкл. на тези за които са издадени касови бонове – от „СИРИУС 22“ ЕООД и „СВЕТЛАННИ“ ЕООД. Но за касовите бонове издадени от „СВЕТЛАННИ“ ЕООД ОП са констатирани, че дневниците от фискалното устройство са значително по-ниски от стойностите по фискалните бонове, поради което за съда тези бонове не могат да потвърдят реалността на плащането по тези фактури. При съвкупна преценка на доказателства по делото и при изложените съображения по – горе, съдът приема за правилно отказан от органите на приходната администрация данъчен кредит на осн. чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 6 от ЗДДС по фактури с предмет доставка на стоки, издадени от „КАН - КРИСИ“ ЕООД, „ЕУ ИНВЕСТ АДВАЙЗЪРИ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „СВЕТЛАННИ“ ЕООД, „АЙ АЙ И ЕС - 2006“ ЕООД, „АЙФРИЙ ШОП“ ЕООД и „СИРИУС 22“ ЕООД

2.2 По отношение на фактурите с предмет доставка на услуги от „ВВ ЕЛИНОР“ ЕООД, „МОТОСТАРТМ“ ЕООД, „АЕС КЪМПАНИ 2020“ ЕООД и „АЙФРИЙ“ ЕООД е отказан данъчен кредит на осн. чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 9 от ЗДДС, както следва:

- 2.2.1 през м. 11.2021 г. в размер на 600.00 лв. по един брой фактура издадена от „ВВ ЕЛИНОР“ ЕООД с предмет на доставката „шпакловка и боядисване“.

- 2.2.2 през м. 06.2023 г. в размер на 6 144.00 лв. по една един брой фактура издадена от „МОТОСТАРТМ“ ЕООД с предмет „озеленяване“ с данъчна основа 5 120.00 лв. и ДДС в размер на 1 024.00 лв.

- 2.2.3 през м. 08.2021 г. в размер на 3 450.00 лв. по три броя фактури, издадени от „АЕС КЪМПАНИ 2020“ ЕООД с предмет „озеленяване и поливна система - количество 200 кв. м.“, предмет „озеленяване и поливна система - количество 170 кв. м.“ и „озеленяване и поливна система - количество 130 кв. м.“.

- 2.2.4 през м. 07.2019 г. и м. 08.2019 г., в размер на 3 620.00 лв. по три броя фактури, издадени от „АЙФРИЙ“ ЕООД с предмет „рекламна площ за магазин С. за периода 01.01.2019 г. - 31.07.2019 г.“, „рекламна площ за магазин В. за периода 01.01.2019 г. - 31.07.2019 г.“ и „консултантска услуга - писане на проект: достъп до заетост за търсещите работа и неактивните лица, трайно безработни и лица, отдалечени от пазара на труда чрез местни инициативи за заетост“.

От ревизираното лице са представени копия от фактурите от „ВВ ЕЛИНОР“ ЕООД, „МОТОСТАРТМ“ ЕООД, „АЕС КЪМПАНИ 2020“ ЕООД и „АЙФРИЙ“ ЕООД, заедно с фискални бонове за плащане в брой и счетоводни справки. Всички фактури са били отразени по дебита на сметка 602 „разходи за външни услуги“ и по кредита на сметка 401 „доставчици“. Разходите за външни услуги са посочени като разходи по функционално предназначение - по дебита на сметка 611 „разходи за основна дейност“. При справка в ПП „Фискални устройства с дистанционна връзка“ е констатирано, че касовите бонове за

периодите, през които са издавани от фискалните устройства нямат генерирани Z-отчети - не са били отчетени обороти към НАП. От доставчиците на жалбоподателя са изискани документи при извършваната проверка, но такива не са били представени. За „АЙФРИЙ“ ЕООД е установено, че управителят и едноличен собственик на капитала е С. С., който е починал на 04.08.2019 г., след което дружеството е без управител и не са вписани промени след смъртта му. От ревизираното дружество не са били представени доказателства - документи, придружаващи издаването на фактурите приемо-предавателни протоколи, количествено-стойностна сметка и др. Не е била представена и информация за обектите, на които са извършени услугите за използването на доставките за икономическата дейност и др. Не са били посочени и къде се намират площите за озеленяване, на кои обекти е извършена услугата „шпакловка и боядисване“. На следващо място ОП констатирани, че не е била предоставена и информация по отношение на поливна система - същата дали е изградена от доставчика или е монтирана готова, както и за доставките за „рекламна площ“ и „консултантската услуга“. Ревизиращите са приели, че не се доказва и кадрови потенциал за изпълнение на доставките, с оглед на което е прието, че услугите не са извършени и по фактурите е отказано право на данъчен кредит.

За съда така изписан предметът на услугите от „ВВ ЕЛИНОР“ ЕООД с предмет на доставката „шпакловка и боядисване“; от „МОТОСТАРТМ“ ЕООД с предмет „озеленяване“; от „АЕС КЪМПАНИ 2020“ ЕООД с предмет - „озеленяване и поливна система - количество 200 кв. м.“, с предмет - „озеленяване и поливна система - количество 170 кв. м.“ и „озеленяване и поливна система - количество 130 кв. м.“ и от „АЙФРИЙ“ ЕООД с предмет „рекламна площ за магазин С. за периода 01.01.2019 г. - 31.07.2019 г.“, с предмет „рекламна площ за магазин В. за периода 01.01.2019 г. - 31.07.2019 г.“ и с предмет „консултантска услуга - писане на проект: достъп до заетост за търсещите работа и неактивните лица, трайно безработни и лица, отдалечени от пазара на труда чрез местни инициативи за заетост“, за които са издадени процесните фактури, не е в изискуемите норми, тъй като същият е неясен и не отговаря на изискванията на чл. 71, т. 1 от ЗДДС. Предмета на фактурите, така както е посочен не отговаря на изискването на чл. 226, т. 7 от Директива 2006/112. Фактурата следва да съдържа датата на извършване или приключване на доставката/те на услуги. Съгласно чл. 71, т. 1 от ЗДДС, който транспонира чл. 178, б. „а“ от Директива 2006/112, за да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит по отношение на услуги, по които лицето е получател, същото следва да притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и чл. 115 от ЗДДС. Съдът приема, че фактурата не съдържа информация, както за целите на приспадането, така и за целите на контрола, и не е налице ясна одитна следа.

На следващо място:

По отношение на фактурата с ДДС в размер на 600.00 лв. издадена от „ВВ ЕЛИНОР“ ЕООД с предмет на доставката „шпакловка и боядисване“ макар към нея да има представен договор за услуги от 15.10.2021 г. с предмет шпакловка и боядисване и констативен протокол от 30.11.2022 г. с който „...страните потвърждават, че услугите по договор за услуги от 15.10.2021 г. са извършени качествено и в срок...“ За съда от двата документа не може да бъде установено и индивидуализирано какво е количеството

определено като предмет на договора – за шпакловка и за боядисване, дата, място, време на изпълнение, цената по която е определена услугата, от кого е извършена, т.е. не е налице проследимост на извършената услуга, както и не може безспорно да бъде установено, че е извършена уговорена услуга с определени параметри.

По отношение на фактурите издадена от „МОТОСТАРТМ“ ЕООД, „АЕС КЪМПАНИ 2020“ ЕООД и „АЙФРИЙ“ ЕООД за тях също не е налице проследимост на изпълнение на услугата, тъй като липсва договори, протоколи за приетата услуга или други писмени доказателства за нейната реалност. Липсват доказателства за конкретизация на предмета на услугата, като общото посочване във фактурата „озеленяване и поливна система - количество 200/170/130 кв. м.“ или „рекламна площ за магазин С./В. за периода 01.01.2019 г. - 31.07.2019 г.“ или „консултантска услуга - писане на проект: достъп до заетост за търсещите работа и неактивните лица, трайно безработни и лица, отдалечени от пазара на труда чрез местни инициативи за заетост“ не позволява да се индивидуализира в какво се изразява услугата – количество, дата, място, време на изпълнението ѝ. Респективно неспазване на тези изисквания, в частност на чл. 114, ал. 1, т. 9 от ЗДДС е достатъчно основание, за да не бъде признато на получателя по доставката правото на приспадане. В тази връзка следва да се съобрази приетото в решението на СЕС от 8 май 2013 г. по дело С-271/2012, а именно, че разпоредбите на Шеста директива трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, по силата на която правото на приспадане на ДДС може да се откаже на получатели на услуги, които разполагат с непълни фактури, (дори ако в допълнение към последните е представена информация с цел да се докаже действителното извършване, естеството и стойността на фактурираните сделки, какъвто не е настоящия случай). В случая в процесните фактури, без да е конкретизиран видът на услугата, без да е представен протокол или спецификация, към които същата да препраща препятства индивидуализирането на фактурираната доставка и способът ѝ за изпълнение. След като услугата, която нито от фактурата, нито от други доказателства е неконкретизирана, то не би могло да се презумира, че е настъпило данъчното събитие. По аргумент от чл. 114, ал. 1, т. 9 ЗДДС посочването на вида на услугата е част от задължителните реквизити на фактурата, а при липсата на такъв издаденият документ не би могъл да се квалифицира като данъчен по смисъла на чл. 71, т. 1 от ЗДДС. Липсата на приемо-предавателни протоколи за приемане на гореизброените услуги, както и липсата на доказателства как е формирана стойността на всяка една от услугите, вкл. и липса на косвени доказателства, че услугата е заявена и извършена (доказателства свързани със кореспонденция и заявки за извършване им), т.е. при липсата на доказателства, които да оборят констатациите на ОП, съда приема, че правилно от ОП е отказан данъчен кредит на осн. чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 9 от ЗДДС по фактурите за услуги издадени от доставчиците „ВВ ЕЛИНОР“ ЕООД, „МОТОСТАРТМ“ ЕООД, „АЕС КЪМПАНИ 2020“ ЕООД .

По отношение на консултантската услуга по фактура от „АЙФРИЙ“ ЕООД по делото няма представен договор за извършването на консултантска услуга, приемо- предавателен протокол за извършването ѝ, както и косвени доказателства свързани с кореспонденции, потвърждения, проект, заявки за проучване, доклади, анализи, лицето което го е извършило, въз основа на какви взаимоотношения – служител/ на граждански договор, респ. документи за реално извършена консултантска услуга с предмет писане на проект:

достъп до заетост за търсещите работа и неактивните лица, трайно безработни и лица, отдалечени от пазара на труда чрез местни инициативи за заетост.

По отношение на фактурите от доставчик „АЙФРИЙ“ ЕООД с предмет „рекламна площ за магазин С. за периода 01.01.2019 г. - 31.07.2019 г.“ и предмет „рекламна площ за магазин В. за периода 01.01.2019 г. - 31.07.2019 г.“ по делото няма представен договор за извършването на услугите с предмет реална площ, вкл. информацията относно адреса на тези магазини, приемо-предавателни протоколи, че е обособена такава площ. За тези доставки съпътстващи документи, които да съдържат данни за реално извършено изпълнение на услуги по делото липсват.

Съдът приема възражението на жалбоподателя по отношение на посоченото от ОП липса на кадровата обезпеченост, тъй като последиците от налични пороци в кадрова, счетоводна и др. вид обезпеченост при доставчика, не могат да се вменят в тежест на стопанския субект. Общата система на ДДС гарантира неутралитет от гледна точка на данъчната тежест на всички икономически дейности, независимо от техните цели и резултати, при условие, че самите тези дейности по принцип подлежат на облагане с ДДС (в този смисъл отново Решение от 11 ноември 2021г., Ferimet, C-281/20), но в процесният случай правото на данъчен кредит не е отказано поради липса на кадрова обезпеченост на доставчика, а поради липса на доказателства за извършена услуга.

По отношение на фактурите от доставчиците „ВВ ЕЛИНОР“ ЕООД, „МОТОСТАРТМ“ ЕООД, „АЕС КЪМПАНИ 2020“ ЕООД и „АЙФРИЙ“ ЕООД, за съда също е и налице липса на платежен документ, тъй като от фискалните устройства не са били отчетени обороти към НАП, въпреки че следва да бъде отбелязано, че непредставянето на доказателства за плащане само по себе си не е основание данъчните органи да откажат правото на приспадане на данъчен кредит, след като са налице материалноправните предпоставки, а именно доказателствата за реално извършени услуги, получателят е регистриран по ЗДДС и притежава редовен данъчен документ, които в случая обаче в кумулативната си предвиденост не са налице.

С оглед на гореизложеното, по всички фактури по които е отказано право на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1. т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС не съществува спор по отношение на обстоятелството, че са изпълнени формалните изисквания, но от събраните по делото доказателства не се установява изпълнението на материалноправните изисквания, доколкото на данъчната администрация не са били представени необходимите доказателства, за да провери тези изисквания, поради което за съда правилно, през ревизираните периоди на дружеството жалбоподател за декларирани доставки по фактури за доставки на стоки и услуги, издадени от дружествата „КАН - КРИСИ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „ЕУ ИНВЕСТ АДВАЙЗЪРИ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „СВЕТЛАННИ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „АЙ АЙ И ЕС - 2006“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „СИРИУС 22“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „ВВ ЕЛИНОР“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „АЕС КЪМПАНИ 2020“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „МОТОСТАРТМ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „АЙФРИЙ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „АЙФРИЙ ШОП“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] „ТУБЕ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и „КСИ КОМЕРС 2023“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е отказан е данъчен кредит в размер на 38 949.80 лв. на основание чл. 68, ал. 1. т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6 и чл. 9 от

ЗДДС, поради което жалбата е неоснователна в тази ѝ част.

III. По отношение на доставките, за които е отказан данъчен кредит, тъй като е констатирано, че не са свързани с икономическата дейност на дружеството на осн. чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във вр. с чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, както следва:

3.1 Отказан е данъчен кредит в размер на 2 661.84 лв. по 226 броя фактури, подробно описани в РД от стр. 115 до стр. 124 издадени от дружествата „ФАНТАСТИКО ГРУП“ ООД с ЕИК[ЕИК], „ВИА ТРАКИЯ 2015“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „МЕРКУРИЙ 99“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „ЛИДЛ БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „ГЛОБАЛ БРАНДС ДИСТРИБЮШЪН“ ООД с ЕИК[ЕИК], „ДЕКАТЛОН БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с ЕИК 20181 1997, „ЕВРОПА ВН“ ООД с ЕИК[ЕИК], „МЕТРО“ с ЕИК[ЕИК] и др.

ОП са установили, че фактурите издадени от тези доставчици са за доставки на различни хранителни стоки, козметични продукти, спортни стоки и др. като сладолед, таратор, пържола, царевични пръчици, синьо сирене, овче сирене, магданоз, пиле, краставица, съомга, нектар, сапун, черен пипер, пастърма, мляко, бисквити, бонбони, шампоан, маска за коса, серум срещу косопад, спортни обувки, чорапи и др. По отношение на тях ревизиращите органи са приели, че ревизираното дружество не е доказало използването на стоките за дейността на дружеството и количествата предполагат лична консумация.

Между страните не е спорно обстоятелството, че през процесните периоди жалбоподателя декларира пред НАП икономическа дейност „даване под наем на леки и лекотоварни автомобили, без водач“ и същата е определена от ревизиращите органи като основна. Също така в дневниците за продажби са били включени фактури с предмет „наем на леки автомобили“, и такива с предмет „наем на стаи“ и „хотелско настаняване“ при декларирана икономическа дейност „управление на недвижими имоти“.

Съгласно чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, лицето има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът – регистрирано по този закон лице му е доставил или предстои да му достави. В разпоредбата на чл. 70, ал. 1 от ЗДДС са регламентирани ограниченията, свързани с правото на приспадане на данъчен кредит. Съгласно чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо, че са изпълнени условията на чл. 69 или чл. 74 от ЗДДС, когато стоките или услугите са предназначени за безвъзмездни доставки или за дейности, различни от икономическата дейност на лицето.

В процесния случай както в хода на ревизионното производство, така и в съдебното производство от страна на „АТС - ИНТЕРНЕТЪНАЛ“ ЕООД не са представени доказателства, че стоките по фактурите са използвани за целите на извършваните от него облагаеми доставки свързани с икономическата му дейност поради, което за съда правилно от ОП е отказан данъчен кредит в размер на 2 661.84 лв. по 226 броя фактури, подробно описани в РД от стр. 115 до стр. 124 на осн. чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във вр. с чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС.

3.2 Отказан е данъчен кредит в размер на в размер на 15 799.56 лв. по фактури за стоки, описани в таблица в РД от стр. 124 - 131 от доставчици „КРУПЪЛ КЪНСТРАКШЪН“ ЕООД, „КОЗАРОВИ“ ООД, „КЛИМАТ 77“ ЕООД, „МАГНУМ Д“ ЕООД и др.

ОП са установили, че фактурите са за покупки на дограма, климатици, печки, хладилници, телевизори, торове, дървета и цветя, както и за материали за извършване на ремонти, описани в таблица на стр. от 124 до 131 от РД. В хода на ревизията от жалбоподателя не е представена информация за използването на стоките за дейността, както и не са били посочени адреси на обектите в които се съхраняват стоките или в които са вложени строителните материали, поради което е отказан данъчен кредит, като е прието, че стоките са предназначени за дейности, различни от икономическата му дейност.

За съда изводите на ревизиращите органи са правилни. Макар и да е извършена проверка по делегация и да е установено, че „...всяко жилище е напълно завършено и обзаведено - има климатик, телевизор, легла, подови настилки с ламинат и теракот, шпакловани и боядисани стени, изградени ВиК и ел. мрежи, осветителни тела и кухненски мебели, легла и други мебели“ от дружеството жалбоподател не е представена информация за обекта за който са закупени, за да може при извършване на проверката да бъде констатирано наличието им по индивидуализирани данни във фактурите, и че безспорно същите са предназначени за икономическата дейност на дружеството. При липсата и на всякакви други косвени доказателства изводите на приходната администрация не могат да бъдат оборени. Жалбата в тази част е неоснователна и с РА законосъобразно е отказано право на данъчен кредит в размер на 15 799.56 лв.

3.3 Отказан е данъчен кредит в размер на размер на 1 494.33 лв. за фактура в размер на 24.44 лв. за хотелски услуги от „ОРО 2“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и в размер на 1 469.89 лв. по четири броя фактури издадени от „ПИРИН ШАРЛОПОВ ХОТЕЛС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] на осн. чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС

От ревизиращите органи е установено, че фактурите са издадени за хотелско настаняване, като датите на три от тях съвпадат с коледни и новогодишни празници - 28.12.2021 г. и 02.01.2023 г. От дружеството не са представени документи за изпълнени задачи от служители командироваани от предприятието, също така е установено и че не е имало наети работници, поради което от ОП е прието че доставките по услуги не са свързани са икономическата дейност на дружеството и е отказано право на данъчен кредит за тях. С Искане за представяне на документи и писмени обяснения, на ревизираното лице е указано да представи информация относно лицата, получили хотелските услуги - трите имена, ЕГН и длъжност. Изискано е и представянето на заповеди за командировка и отчети за извършена работа. Такава информация не е предоставена. При извършения преглед на първичните документи на дружеството, не е констатирано съществуването на заповеди за командировка и отчети към тях. По никакъв начин не е установено разходите да са обвързани с документи - командировъчни, заповеди, отчети, доклади и др. за изпълнени задачи от командироваани от предприятието служители. От друга страна, в РД изрично е посочено, че „АТС - ИНТЕРНЕТЪНАЛ“ ЕООД не е имало наети работници и служители, а датите за

престой по 2 от фактурите съвпадат с празнуването на коледни и новогодишни празници.

Правилни са изводите на приходната администрация. По делото не се доказва, че услугите са извършени във връзка с дейността на предприятието. Съгласно чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо, че са изпълнени условията на чл. 69 или 74, когато стоките или услугите са предназначени за безвъзмездни доставки или за дейности, различни от икономическата дейност на лицето. Посочената разпоредба не се прилага за транспорта и нощувките на командировани от лицето лица, съгласно чл. 70, ал. 3, т. 7 от ЗДДС. За да се обоснове наличието на изключение по чл. 70, ал. 3, т. 7 от ЗДДС, ревизираното дружество следва да притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и чл. 115 от ЗДДС, в който данъкът да е посочен на отделен ред. Едновременно с това тези разходи следва да са извършени и документирани в съответствие с изискванията на Наредбата за командировките в страната и/или Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина, в които са определени условията за командироване, размерите на командировъчните пари/пътни, дневни и квартирни/, редът за отчитането им, както и правата и задълженията на командированите и командированите. В настоящия случай не са налице писмени доказателства – заповеди, отчети, командировъчни, доказващи командироване на лица от страна на ревизираното дружество, поради което за съда е неприложима разпоредбата на чл. 70, ал. 3, т. 7 от ЗДДС, съответно на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС не следва да се признае правото на данъчен кредит на жалбоподател по издадените четири броя фактури с ДДС в размер на размер на 1 494.33 лв. за хотелски услуги от „ОРО 2“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и от „ПИРИН ШАРЛОПОВ ХОТЕЛС“ ЕООД.

3.4 Отказан е данъчен кредит в размер на размер на 4 146.36 лв. с предмет гориво на осн. чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС.

В хода на ревизията са били извършени насрещни проверки на „ПРИНТРЕФИЛ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „КРЕДИТ ТАЙМ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и „КРЕДИТ ТАЙМ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] - основните клиенти-наематели на жалбоподателя. В писмените обяснения еднотипно от наемателите е било обяснено, че всички ремонти и консумативи са за сметка на наемодателя, а бензинът е за тяхна сметка. От ОП е установено, че дейността по отдаване на леки автомобили е основна по смисъла на § 18а от ДР и е признат данъчният кредит по всички фактури за ремонт и експлоатация на леките автомобили, а за фактурите за гориво с обща ДО 20 730.79 лв. и ДДС 4 146.36 лв., е прието, че попадат в обхвата на чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС.

В хода на ревизията както и в съдебното производство не бяха представени доказателства - съпътстващи документи като пътни листове, работни карти, заповеди и справки, които да касаят разходваното гориво при транспорт във връзка с икономическата дейност на дружеството. Не е представена надлежно оформена счетоводна отчетност относно разходването на придобитото количество гориво и доказателства за неговото използване в реално осъществена стопанска дейност, поради което жалбата е неоснователна в тази ѝ част, а от ОП правилно е отказан данъчен кредит за гориво - ДДС в размер на размер на 4 146.36 лв. на осн. чл. 70, ал. 1, т. 2 от

ЗДДС

3.5 Отказан е данъчен кредит в размер на размер на 389.17 лв. на осн. чл. 71, т. 1 от ЗДДС.

От органите на приходната администрация, при проверката на оригиналите на документите не е открита фактура с № [ЕГН] от 07.12.2019 г., с издател „МК РАЛИЦА“ АД с ЕИК[ЕИК] и предмет „аванс“ - с данъчна основа 1 945.83 лв. Установено е и, че по нея няма плащане, дружеството жалбоподател не я е представил, както и не е представил съпътстващи я документи. На следващо място е установено, че фактурата не е отразена и в дневника за продажби на доставчик, поради което от ОП е отказано право на данъчен кредит, тъй като не е било изпълнено изискването на чл. 71, т. 1 от ЗДДС.

Настоящата съдебна инстанция приема изводите на ОП за правилни. След като фактурата не е представена нито в хода на ревизията, нито на съдебното производство, за съда не е налице едно от кумулативно изискуемите се условия за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит от ревизирания. Разпоредбата на чл. 71, т. 1 ЗДДС, която точно транспонира чл. 178, § б. а) от Директива 2006/112 изисква данъчно задълженото лице да притежава данъчен документ, отговарящ на изискванията на чл. 114, за да упражни правото си на приспадане на ДДС. Тази формална предпоставка задължително трябва да е налице (Решение от 15 септември 2016 г. по дело C-516/14, Barlis 06, т. 41). Според т. 27 от решението на СЕС по делото Barlis 06 целта на данните, които задължително трябва да фигурират във фактурата, е да могат данъчните административни органи да контролират плащането на дължимия данък и ако е необходимо, наличието на право на приспадане на ДДС. Липсата на фактура и данни за вида на доставката са пречка за извършването на проверка относно наличието на доставка и използването ѝ за следващите облагаеми доставки от получателя, което е достатъчно основание за отричане на претендираното данъчно предимство, поради което жалбата е неоснователна в тази ѝ част.

3.6 Отказан е данъчен кредит в размер на размер на 610.71 лв. по фактура с № 201174 от 01.11.2022 г. издадена от нотариус Н. на осн. чл. 71, т. 1 от ЗДДС и и по фактури отразявани повторно в дневниците за покупки описани в РД на стр. 158 -163.

За да бъде отказан данъчния кредит по фактурата ОП приели, че същата е издадена от нерегистрирано лице - нотариус Н..

Съгласно разпоредбата на чл.113, ал. 9 от ЗДДС - данъчно задължените лица, които не са регистрирани по този закон или са регистрирани на основание чл. 97а, ал. 1 и 2, чл. 99 и чл. 100, ал. 2, нямат право да посочват данъка в издаваните от тях фактури и известия към фактури. Данъчно задължените лица, установени на територията на страната, които са регистрирани само на основание чл. 156, нямат право да посочват данък в издаваните от тях фактури и известия към фактури за доставки с място на изпълнение на територията на страната, за които не се прилага режим в Съюза. От изложеното следва, че нотариуса като нерегистрирано по ЗДДС лице, при документирането на доставки следва да издава фактури, отговарящи на изискванията на чл. 114, ал. 1 от ЗДДС като същите не следва да съдържат данък върху добавената

стойност в тях, поради което изводите на органите на приходната администрация за отказан данъчен кредит в размер на размер на 610.71 лв. по фактура с № 201174 от 01.11.2022 г. издадена от нотариус Н. е правилен и жалбата като неоснователна в тази й част следва да бъде отхвърлена.

На следващо място за съда правилно е отказано и право на данъчен кредит по фактури, които са били повторно отразени в дневниците за покупки описани в РД на стр. 159-163, след като има съвпадение на периодите и данните за документа и по фактурите е ползван данъчен кредит в минал момент.

3.7 Отказан е данъчен кредит в размер на 4 550.00 лв. по фактури с предмет „наем на техника“ и „наем на лек автомобил“, издадени от дружествата „АВГУРА“ ЕООД, „ДЕЛИВЪРИ ТАЙМ“ ЕООД и „ПРИНТРЕФИЛ“ ЕООД на осн. чл. 71, т. 1 от ЗДДС.

В хода на ревизионното производство от жалбоподателя не са били представени договори за наем и съпътстващи фактурите документи във връзка с фактурите, поради което не е могло да бъде определен вида и броя на наетата техника/автомобили, за какъв период от време е наета и по какъв начин и с каква цел ще се ползва от дружеството, поради което ОП са приели, че наетата техника/автомобили не е била използвана за икономическата дейност на дружеството.

Изводите на ревизиращите органи са правилни. В хода на ревизионното производство, както и пред настоящото от жалбоподателят не бяха представени към фактурите писмени доказателства - договор, за да бъдат индивидуализирани наетите вещи, както и броят им. Без да е посочен периодът, за който се извършва плащането, няма как да се формира непротиворечив извод, кои конкретно автомобили и техника са отдадени под наем на жалбоподателя със спорните фактури и за какъв период от време е платена наемната цена. На следващо място няма представени и приемо-предавателни протоколи, за да бъде установено че същите са предадени на наемателя и не на последно място да бъде установено, че са ползвани за икономическата дейност на дружеството. От жалбоподателя не са ангажирани доказателства наетите автомобили/техника с какви последващи облагаеми доставки, осъществявани от ревизираното лице, са свързани. В тази връзка следва да се констатира и че през ревизирания период жалбоподателя дори не е имал и назначени лица по трудово правоотношение, поради което за съда жалбата в тази й част е неоснователна, а РА законосъобразен.

С оглед на всичко гореизложено, настоящата съдебна инстанция, приема, че РА следва да бъде изменен като бъдат намалени и определените на жалбоподателя допълнителни задължения по реда на Закона за данък върху добавената стойност в размер на 71 151.96 лв., като лихвата за просрочие на главницата в размер на 71 151.96 лв. за данък върху добавената стойност е в размер на 28 360.82 лв., която е изчислена от съда на основание чл. 162 от ГПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК за периода от 01.07.2022 г. до 25.08.2025 г., съобразена с декларациите по данъчни периоди, чрез използването на Е-калкулатор на страницата на Националната агенция за приходите.

IV. Относно установеното за корпоративен данък:

По отношение на задълженията за корпоративен данък, съдът съобрази следното:

На основание чл. 5, ал. 1 във връзка с чл. 1, т. 1 от ЗКПО, дружеството в качеството си на местно юридическо лице се облага с корпоративен данък за печалбата от всички източници в страната и чужбина. Данъчната основа за облагане с корпоративен данък е данъчната печалба и се определя по реда на Част втора, глава пета от ЗКПО.

В разпоредбата на чл. 20 от ЗКПО е посочено, че данъчната ставка на корпоративния данък е 10 на сто.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗКПО счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция.

В чл. 26 от ЗКПО са изчерпателно изброени, счетоводните разходи, които не се признават за данъчни цели като в т. 1 и т. 2 са посочени, както следва: 1. разходи, несвързани с дейността; 2. разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон.

Съгласно чл. 54, ал. 1 от ЗКПО при определяне на данъчния финансов резултат се признават годишните данъчни амортизации, определени по реда на Глава десета „Данъчни амортизируеми активи“.

Съгласно чл. 77, ал. 1 от ЗКПО разходите, отчетени в нарушение на счетоводното законодателство, не се признават за данъчни цели в годината на счетоводното им отчитане, а съгл. чл. 78, ал. 1 от с.з. - при определяне на данъчния финансов резултат счетоводният финансов резултат се коригира със сумата на приходите и разходите, които е следвало да бъдат отчетени през текущата година съгласно изискванията на нормативен акт, но не са отчетени от данъчно задълженото лице. Когато впоследствие във връзка със стопанска операция по изречение първо бъдат отчетени счетоводни приходи и разходи, последните не се признават за данъчни цели.

За 2018 г. от ревизираното дружество са били отчетени приходи в размер на 107 779.64 лв. и разходи в размер на 106 934.27 лв. Декларирано е извършено преобразуване на счетоводният финансов резултат и същият е увеличен в общ размер на 62 943.88 лв. (с 62 773.54 на осн. чл. 54, ал. 2 от ЗКПО и 170.34 лв. на осн. чл. 26, т.1 и т. 2 от ЗКПО). Резултатът след преобразуване е деклариран като положителен счетоводен и данъчен финансов резултат в размер на 1 015.71 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 101.57 лв., който е бил внесен.

С РА, настоящата съдебна инстанция приема, че за 2018 г. от органите на приходната администрация правилно е извършено допълнително преобразуване на основание чл. 26, т. 1 и т. 2 от ЗКПО, в посока увеличение с размера на декларираните разходи, които не са били документално обосновани в размер на 9 894.26 лв., и на осн. чл. 77, ал. 1 от ЗКПО в размер на 1 135.41 лв. за установените завишения на начислените разходи за амортизация, а на осн. чл. 54, ал. 1 от ЗКПО е намалена и определена амортизация за

притежаваните автомобили в размер на 61 638.13 лв. въз основа на което е формиран данъчен финансов резултат (ДФР) в размер на 11 875.04 лв. и е установен дължим корпоративен данък в размер на 1 187.50 лв., както и са начислени лихви за просрочие на основание чл. 175 от ДОПК, във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ в размер 669.51 лв., поради което жалбата в тази й част е неоснователна.

За 2019 г. от ревизираното дружество са били отчетени приходи в размер на 120 928.29 лв. и разходи в размер на 140 005.36 лв. Декларирано е извършено преобразуване на счетоводният финансов резултат и същият е увеличен в общ размер на 10 308.20 лв. на осн. чл. 54, ал. 2 от ЗКПО, а на осн. чл. 54, ал. 1 от ЗКПО резултатът е намален в размер на 10308.20 лв. за амортизации. Финансовия резултат след е преобразуване е изчислен като загуба в размер на 19 077.07 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 0.00 лв.

За съда, правилно с РА за 2019 г. от органите на приходната администрация е извършено допълнително преобразуване на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО, в посока увеличение с размера на декларираните разходи, които не са били документално обосновани в размер на 56 369.00 лв., и на осн. чл. 77, ал. 1 от ЗКПО в размер на 24 160.46 лв. за установените завишения на начислените разходи за амортизация и на осн. чл. 78 от ЗКПО в размер на 9 336.67 лв. за не отразени приходи от услуги. Също така е установен резултат в размер на 58 534.63 на осн. чл. 78 от ЗКПО за не начислени разходи за амортизация, въз основа на което е формиран данъчен финансов резултат печалба в размер на 12 254.43 лв., за когото е установен и дължим корпоративен данък в размер на 1 225.44 лв., както и са начислени лихви за просрочие на основание чл. 175 от ДОПК, във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ в размер 597.26 лв., поради което РА в тази част е законосъобразен.

За 2020 г. от ревизираното дружество са били отчетени приходи в размер на 106 974.64 лв. и разходи в размер на 90 245.90 лв. Декларирано е извършено преобразуване на счетоводният финансов резултат и същият е увеличен в общ размер на 39 885.56 лв. на осн. чл. 54, ал.2 от ЗКПО за амортизации и е извършено намаление на финансови резултат в размер на 56 614.30 лв. (на осн. чл. 54, ал. 1 от ЗКПО с 39 885.56 лв. за амортизации и 16 728.74 лв. данъчни загуби от източници в страната). Финансовия резултат след е преобразуване е изчислен в размер на 0.00 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 0.00 лв.

Съдът приема за правилно за извършеното с РА за 2020 г. допълнително преобразуване на основание чл. 26, т. 1 и т. 2 от ЗКПО, в посока увеличение с размера на декларираните разходи, които не са били документално обосновани в размер на 17 491.70 лв., на осн. чл. 77, ал. 1 от ЗКПО в размер на 7 072.65 лв. за установените неоснователно начислените разходи за амортизация, на осн. чл. 78 от ЗКПО в размер на 1 189.17 лв. за неначислени приходи от отдаване под наем на МПС по ф-ра 210/20.10.20 г. въз основа на, правилно е формиран данъчен финансов резултат печалба в размер на 42 482.26 лв. и е установен дължим корпоративен данък в размер на 4 248.23 лв., както и са начислени лихви за просрочие на основание чл. 175 от ДОПК, във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ в размер 1532.37 лв., поради което РА в тази част е законосъобразен.

За 2021 г. от ревизираното дружество са били отчетени приходи в размер на 168 575.33 лв. и разходи в размер на 161 848.69 лв. Декларирано е извършено преобразуване на счетоводният финансов резултат и същият е увеличен в общ размер на 122 078.20 лв. (на осн. чл. 54, ал. 2 от ЗКПО за амортизации). Също така е извършено и намаление на финансовия резултат в размер на 27 919.77 лв. (на осн. чл. 54, ал. 1 от ЗКПО за амортизации – 25 571.44 лв. и 2 348.33 лв. загуби от източници в страната). Финансовия резултат след преобразуване е определен в размер на 4 378.31 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 437.83 лв., който е бил внесен.

Съдът приема за правилно извършено с РА допълнително преобразуване за 2021 г. на основание чл. 26, т. 1 и т. 2 от ЗКПО, в посока увеличение с размера на декларираните разходи, които не са били документално обосновани в размер на 75 578.71 лв., на осн. чл. 77, ал. 1 от ЗКПО в размер на 12 498.76 лв. за установените неоснователно начислените разходи за амортизация, а на осн. чл. 54, ал. 1 от ЗКПО е намален размера на финансовия резултат в размер на 20 083.20, въз основа на което е формиран данъчен финансов резултат печалба в размер на 94 804.11 лв. и е установен дължим корпоративен данък в размер на 9 480.41 лв., както и са начислени лихви за просрочие на основание чл. 175 от ДОПК, във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ в размер 2 458.37 лв., поради което жалбата в тази ѝ част е неоснователна.

За 2022 г. от ревизираното дружество са били отчетени приходи в размер на 121 345.24 лв. и разходи в размер на 117 481.03 лв. Декларирано е извършено преобразуване на счетоводният финансов резултат и същият е увеличен в общ размер на 18 607.62 лв. (на осн. чл. 54, ал. 2 от ЗКПО за амортизации). Също така е извършено и намаление в размер на 18 607.62 лв. (на осн. чл. 54, ал. 1 от ЗКПО за амортизации) като финансовият резултат след преобразуване е печалба в размер на 3 864.21 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 386.42 лв., който е бил внесен.

От органите на приходната администрация в РА е извършено допълнително преобразуване на основание чл. 26 т. 2 от ЗКПО, в посока увеличение с размера на декларираните разходи, които не са били документално обосновани в размер на 86 107.3 лв., на осн. чл. 77, ал. 1 от ЗКПО в размер на 954.07 лв. за установените неоснователно начислените разходи за амортизация, а на осн. чл. чл. 54, ал. 1 от ЗКПО е намален размера на финансовия резултат в размер на 17 653.55 лв. въз основа на което е формиран данъчен финансов резултат печалба в размер на 89 971.51 лв. и е установен дължим корпоративен данък в размер на 8 997.15 лв., както и са начислени лихви за просрочие на основание чл. 175 от ДОПК, във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ в размер 1 356.61 лв. С оглед на изложеното по-горе в решението и приети от настоящата съдебна инстанция реално извършени доставки по фактура с № 99 от 18.07.2022 г., с № 14 от 16.06.2022 г. и с № 29 от 28.06.2022 г. с общ размер на ДО 25 000.00 лв. и ДДС в размер на 5 000.00 лв., издадени от „ТУБЕ“ ЕООД дължимият корпоративен данък от жалбоподателя е в размер на 6 497.14 лв., а на основание чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ лихвата е в размер на 952.59 лв. която е изчислена от съда на основание чл. 162 от ГПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК за периода от 01.08.2022 г. до 25.08.2025 г., съобразена с декларациите по данъчни периоди, чрез използването на Е-калкулатор на страницата на Националната агенция за приходите, поради което жалбата е основателна в тази ѝ част и ревизионният акт за установен корпоративен данък за

2022 г. следва да бъде изменен.

С оглед на гореизложеното, при съвкупната преценка на събраните доказателства, съдът намира, че допълнително установените задължения в РА по реда на Закона за данък върху добавената стойност в размер на 81 531.96 лв. и определените лихви в размер на 39 392.56 лв. следва да бъдат изменени, като бъдат намалени в общ размер на 71 151.96 лв. и лихви за просрочие в размер на 28 360.82 лв., а по Закона за корпоративното подоходно облагане в общ размер на 24 212.91 лв. и определените лихви в размер на 6 614.61 лв. следва да бъдат изменени, като бъдат намалени в общ размер на 22 638.73 лв. и лихви за просрочие в размер на 6 210.12 лв.

При този изход на спора, съдът определя като частично основателни взаимните насрещни претенции на страните за сторените разноси, за присъждане на адвокатско възнаграждение и на юрисконсултско възнаграждение, но съразмерно на направеното с настоящото решение изменение на размерите на данъчните задължения, в посока намаляването им за главница и лихви като ответната страна има право да получи разноси за отхвърлената част на жалбата.

За жалбоподателя на основание чл. 161, ал. 1, предл. първо ДОПК, дължимите разноси са в размер на 589.12 евро за уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение и държавна такса, съразмерно на уважената част от жалбата. На ответника следва да се присъдят разноси за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, във вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, които се определя в размер на 150 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София – град, 34 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „АТС-ИНТЕРНESHЪНАЛ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] представлявано от управителя А. Г., Ревизионен акт № Р-22002224006000-091-001 от 30.06.2025 г., издаден от С. К. - началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ - орган, възложил ревизията и Ю. Т. – С. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – [населено място], поправен с РА № П-22221525123420-003-001 от 25.08.2025 г., потвърден с Решение № 1540 от 08.12.2025 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - [населено място] при ЦУ на НАП, в частта, с която на „АТС-ИНТЕРНESHЪНАЛ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е установено допълнително задължение за данък добавена стойност за сумата над 71 151.96 лв. до пълния размер 81 531.96 лв. – главница и лихва над 28 360.82 лв. до пълния размер от 39 392.56 лв. - изчислена към 25.08.2025 г.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „АТС-ИНТЕРНESHЪНАЛ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] представлявано от

управителя А. Г., Ревизионен акт № Р-22002224006000-091-001 от 30.06.2025 г., издаден от С. К. - началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ - орган, възложил ревизията и Ю. Т. – С. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – [населено място], поправен с РА № П-22221525123420-003-001 от 25.08.2025 г., потвърден с Решение № 1540 от 08.12.2025 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - [населено място] при ЦУ на НАП в останалата част за установени допълнително задължения за данък добавена стойност, като неоснователна.

ИЗМЕНЯ Ревизионен акт № Р-22002224006000-091-001 от 30.06.2025 г., издаден от С. К. - началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ - орган, възложил ревизията и Ю. Т. – С. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – [населено място], поправен с РА № П-22221525123420-003-001 от 25.08.2025 г., потвърден с Решение № 1540 от 08.12.2025 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - [населено място] при ЦУ на НАП в обжалваната част като установените резултати за корпоративен данък за 2022 г. вместо в размер на 8 997.15 лв., съдът определя корпоративен данък в размер на 6 497.14 лв., и вместо определената лихва в размер на 1 356.61 лв., определя лихва в размер на 952.59 лв.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „АТС-ИНТЕРНESHЪНАЛ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] представлявано от управителя А. Г., Ревизионен акт № Р-22002224006000-091-001 от 30.06.2025 г., издаден от С. К. - началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ - орган, възложил ревизията и Ю. Т. – С. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – [населено място], поправен с РА № П-22221525123420-003-001 от 25.08.2025 г., потвърден с Решение № 1540 от 08.12.2025 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - [населено място] при ЦУ на НАП, в останалата част за определения корпоративен данък за 2018г.,2019г.,2020г.,2021г. в общ размер на 15215,76 лв., както и лихви в общ размер на 7624,63 лв. като неоснователна.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „АТС-ИНТЕРНESHЪНАЛ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] представлявано от управителя А. Г. направените по делото разноски в размер на 589.12 евро, представляваща разликата между дължимите на страните разноски по делото с оглед изхода на същото.

ОСЪЖДА „АТС-ИНТЕРНESHЪНАЛ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] представлявано от управителя А. Г. да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Национална агенция за приходите разноски в размер на 150 евро.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

съдия:

